

Het Geheim van de Broederschap

Nazigoud, onderzeeërs en verraad

JWOLF

Gebaseerd op ware gebeurtenissen

Titel : Het Geheim van de Broederschap - Nazigoud, onderzeeërs en verraad

Uitgever: Algoet Publishing

Imprint: Standaard

ISBN : 9789403851464

Eerste publicatie: december 2025

Bedrukking en afwerking: Soft cover, standaard editie

Papierformaat: B5

Illustraties: zwart/wit

Productie: in samenwerking met Bookmundo en gespecialiseerde drukkerijen

© 2025 JJ Wolf. Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit werk mag in welke vorm dan ook worden gereproduceerd of verspreid zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Diamond Collection – Luxe boekenreeks

Uitgeverij Algoet presenteert een exclusieve boekenreeks die zich onderscheidt door uitmuntend vakmanschap, hoogwaardige inhoud en esthetiek. Elk deel is gericht op lezers die kunst waarderen en een zintuiglijke ervaring zoeken bij het lezen van historische en visueel aantrekkelijke werken.

Kenmerken van de Diamond Collectie: ●

Hardcover editie met verhoogde rug en diamantlogo ● Vergroot B5+ luxe formaat voor optimaal leesplezier ● Semi-glanzend wit papier voor schitterende kleuren ● Dubbele pagina kleurenillustraties ● Verzamelaarseditie, onderdeel van de luxe serie

Exclusief op:

www.bookmundo.com

Samenvatting

Het Geheim van de Broederschap is meer dan zomaar een boek – het is een monumentale ervaring die de grenzen van de literatuur overstijgt en een rituele reis wordt naar de diepten van mythen, geschiedenis en de menselijke ziel. Elke pagina is als een poort naar de wereld van een eeuwenoude gemeenschap waarvan de geheimen eeuwenlang verborgen zijn gebleven en nu met buitengewone kracht worden onthuld. De lezer wordt getuige van en deelnemer aan een onthulling die archeologische resonantie combineert met poëtische verbeelding, waardoor het verleden wordt getransformeerd tot een levendige ervaring.

Dit boek is met precisie en passie geschreven, met de nadruk op minutieuze details en esthetische perfectie. Het is bedoeld voor wie niet alleen literaire diepgang zoekt, maar ook een exclusief verzamelobject dat de geest verheft en het hart raakt. "De Hemelse Broederschap" is een juweel voor elke verzamelaar, een luxueuze uitgave die een aandenken en een bron van inspiratie zal worden. Elk exemplaar is uniek en bedoeld voor wie meer wil dan alleen een verhaal – die de sleutel wil tot een mysterie dat door de eeuwen heen heeft standgehouden.

Dit boek getuigt van de kracht van woorden en beelden, de constante dialoog tussen verleden en heden, de menselijke dorst naar kennis en het streven naar transcendentie. Het is een werk dat niet vergeten zal worden, maar bewaard en doorgegeven als de erfenis van een broederschap die nooit echt verdwenen is – ze wachtte er simpelweg op om herontdekt te worden. "De Hemelse Broederschap" is een uitnodiging tot ontdekking, een belofte van diepgaand inzicht en een reis die iedereen die eraan begint transformeert. Het is een boek dat een plaats verdient in elke bibliotheek die de schoonheid, het mysterie en de kracht van de menselijke verbeelding eert.

Over de auteur

Hij schrijft onder een pseudoniem dat niet het zijne is. Een pseudoniem, geboren uit noodzaak. Want wie te diep in de schaduwen van de geschiedenis graaft, wie geheimen aanraakt die generaties lang verborgen zijn gebleven, riskeert meer dan alleen kennis. Hij riskeert zijn leven.

De man achter dit boek is gegaan waar anderen niet durfden. Hij stond in archieven waar documenten met bloed werden ondertekend. Hij hoorde gefluister in gangen waarvan de muren nog steeds geheimen ademen. Hij reisde naar kusten waar de zee scheepswrakken bewaart en naar bergen waar de wind namen fluistert die nooit uitgesproken mogen worden.

Zijn pad was bezaaid met waarschuwingen. Ogen volgden hem, brieven kwamen binnen zonder afzender, deuren sloten zich zodra hij dichterbij kwam. Maar hij zette door. Want hij wist dat de waarheid niet eeuwig verborgen kon blijven.

Hij is geen archeoloog, maar een onderzoeker van het ongeziene. Geen historicus, maar een getuige van wat de geschiedenis liever verzwijgt. Hij is een reiziger door tijd en ruimte, een man die het gevaar accepteerde omdat hij wist dat sommige verhalen te groot zijn om te verzwijgen.

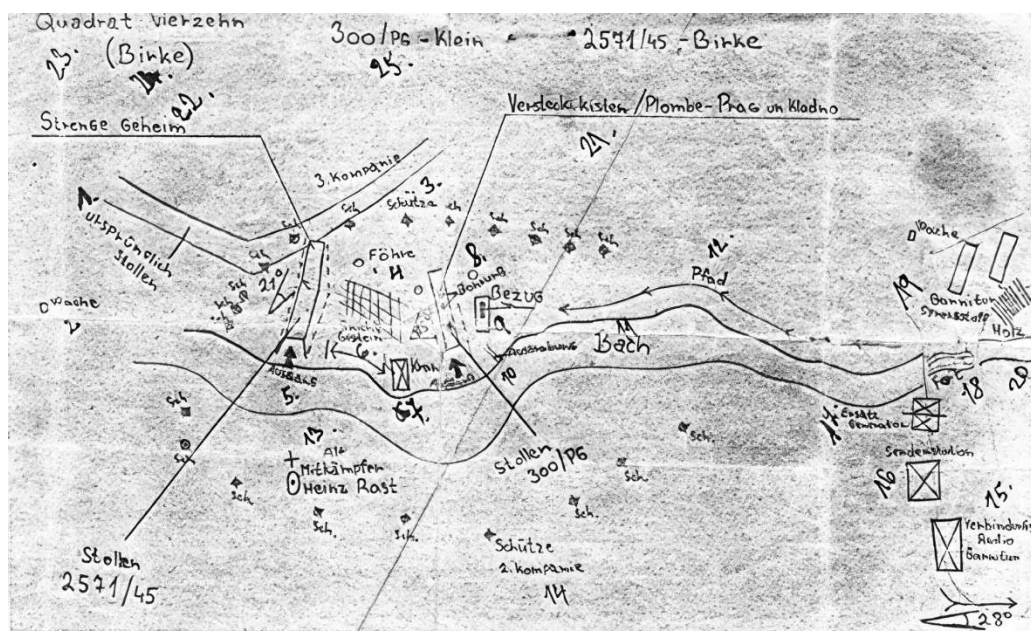
Dit boek is zijn nalatenschap. Elk hoofdstuk is een sleutel, elk detail een echo van een realiteit die te gevaarlijk is om hardop uit te spreken. Hij schrijft onder een pseudoniem, maar zijn woorden dragen de kracht van een man die er echt was, die echt zag, die echt hoorde.

Wie hij is, blijft verborgen. Wat hij ontdekte, ligt nu in jouw handen. En terwijl je leest, moet je weten: de Broederschap waakt. Ze vergeet niet. Ze vergeeft niet. En misschien, heel misschien, brengt dit boek je dichterbij zijn geheim dan veilig is.

Inleiding

Er zijn boeken die je leest, en er zijn boeken die je beleeft. De Hemelse Broederschap behoort tot die laatste categorie. Het is een monumentaal werk dat de grenzen van literatuur overstijgt en een rituele reis wordt naar de diepten van mythe, geschiedenis en de menselijke ziel. Elke pagina is een poort naar de wereld van een eeuwenoude broederschap, waarvan de geheimen eeuwenlang verborgen bleven en nu met buitengewone kracht worden onthuld. De lezer wordt getuige én deelnemer van een openbaring die archeologische resonantie vermengt met poëtische verbeelding, en zo het verleden transformeert tot een levendige ervaring.

Onder de vele artefacten die dit werk hebben geïnspireerd bevindt zich een zeldzame kaart uit de Tweede Wereldoorlog—mogelijk verbonden met kolonel Emil Christopher Klein—die tijdens ons onderzoek opdook. Hoewel absolute zekerheid ongrijpbaar blijft, suggereren de cartografische details en symbolische aantekeningen een verband met geheime operaties en esoterische kennis die diep onder de officiële geschiedenis begraven ligt. Deze kaart, gereproduceerd in de openingspagina's, fungeert als een visuele drempel: een fragment van de werkelijkheid dat de lezer uitnodigt om de wereld van het onbekende binnen te treden. Haar mysteries blijven niet onbesproken—de kaart wordt uitgebreid geanalyseerd en besproken in dit boek, waarbij lagen van intrige worden onthuld die geschiedenis en legende met elkaar verweven.

“Streng geheim. Een kaart uit WOII, vermoedelijk verbonden met kolonel Emil Christopher Klein. Haar cryptische markeringen fluisteren over verborgen broederschappen, verloren tunnels en geheimen krachtig genoeg om de geschiedenis te beschrijven. Uitgebreid geanalyseerd in de volgende hoofdstukken, vormt dit uw eerste stap in het verboden verhaal.”

Dit boek is meer dan een verhaal—het is een kunstwerk. Met precisie en passie vervaardigd, is deze magnifieke uitgave bedoeld voor wie niet alleen literaire diepgang zoekt, maar ook esthetische perfectie. De Hemelse Broederschap is een verzamelobject, een exclusief artefact dat de geest verheft en het hart raakt. Het is de sleutel tot de symbolen die onze cultuur hebben gevormd en een brug tussen oude legendes en de zoektocht naar betekenis in onze tijd.

Wie dit boek opent, betreedt een wereld waarin het verleden het heden wordt en waarin verhalen tot ervaring worden. De Hemelse Broederschap is een uitnodiging tot ontdekking, een belofte van diepgang en een onvergetelijke reis. Het is een boek dat bewaard, bewonderd en doorgegeven moet worden—als een getuigenis van de kracht van woorden, beelden en menselijke verbeelding.

Inhoud

I. De poort naar het verloren koninkrijk	1
II. Het geheim van de hemelse broederschap	11
III. Rituelen van vuur en de sterren	19
IV. Schaduwen van oude legendes	29
V. Sleutel tot de heilige symbolen	49
VI. Een schat verborgen in de tijd	55
VII. De macht van de vergeten goden	77
VIII. De pelgrimstocht van kennis	89
IX. De geboorte van een nieuwe mythe	101
X. Een erfenis die nooit zal vervagen.	109
XI. De stem der eeuwen in steen.....	127
XII. Heilig Teken van de Sterrenhemel	133
XIII. Broederschap van Licht en Schaduw	139
XIV. De geheime kroniek van de oudheid	153
XV. Verloren rituelen van koningen en priesters.....	169
XVI. Het pad naar de bron van wijsheid.....	177
XVII. De openbaring tussen hemel en aarde	191
XVIII. Hal van Eeuwige Kennis	201
XIX. De triomf van de vergeten waarheid.....	217
XX. De eeuwige terugkeer van de broederschap	229
XXI. Tempel van Verborgen Visioenen.....	241
XXII. Het geheim van de sterrencirkel	249
XXIII. Bewakers van het Heilige Vuur	263

XXIV. De Spiegel van de Oude Profeten	277
XXV. reis naar de diepten van het geheugen.....	285
XXVI. De Kroon van Hemelse Kennis.....	295
XXVII . Broederschap van het Eeuwige Licht.....	311
XXVIII. De mysterieuze taal van symbolen.....	327
XXIX. De kracht van vergeten rituelen	339
Epiloog : De erfenis van de broederschap	355
Werken van Algoet Gaëtan.....	357

I. De poort naar het verloren koninkrijk

De Boeing van Czech Airlines begon aan zijn langzame daling. Even waren we gehuld in een dikke, grijze wolkendeken, toen verscheen plotseling Londen onder ons. In de verte zag ik de Tower Bridge en de brede Theems zich een weg banen door de stad. Ik hoorde de piloot de flaps uitklappen en kort daarna landden we zachtjes op de landingsbaan. Een prachtige landing.

Ik ben dol op Londen. Hoe vaak je er ook komt, je ontdekt er altijd wel iets nieuws. Inchecken op Gatwick Airport ging snel, er waren maar een paar dozijn mensen in de aankomsthal en ik had de indruk dat er meer personeel en politie was dan passagiers. Vroeger vormden zich hier lange rijen bij de incheckbalie en de bagageband, maar de coronapandemie heeft de wereld voorgoed veranderd. Gelukkig hoef je op straat geen mondkapje meer te dragen, tenminste niet hier in Engeland. Ik overwoog even om de metro te nemen, die de luchthaven verbindt met het centrum van Londen, maar realiseerde me toen dat ik meerdere keren zou moeten overstappen om bij mijn hotel te komen. Dus nam ik een taxi, ook al was die aanzienlijk duurder. Er stonden rijen taxi's – zwart, geel en donkerblauw – ongeduldig te wachten op de paar passagiers die de terminal verlieten.

Ik leunde comfortabel achterover op de achterbank en keek uit het raam. De lucht was bewolkt en er werd elk moment regen verwacht. Hoewel het pas na vijf uur 's middags was, waren de eerste lichtjes al zichtbaar buiten de taxiramen. In gedachten verzonken keek ik naar de voorbijrijdende auto's en mijn gedachten dwaalden onwillekeurig af naar Duitsland, naar de gebeurtenissen die zich daar precies twee weken eerder hadden afgespeeld. Alles wat ik nu meemaakte, was daar begonnen en ik moest toegeven dat ik nog steeds niet echt begreep waar ik aan begonnen was. Ik wist alleen dat ik hier in Londen iemand zou ontmoeten die me eindelijk alles zou uitleggen. Ik aarzelde soms tussen nieuwsgierigheid, onzekerheid en misschien zelfs angst voor het onbekende, maar uiteindelijk won de nieuwsgierigheid het altijd.

Twee weken geleden reisde ik naar Duitsland om een oude vriend te ontmoeten die ik al jaren niet meer had gezien. We spraken af in de *Ratskeller* in de oude binnenstad van München. Ik ben dol op de Beierse keuken, vooral Weißwurst en goede Hefeweizen, dus München was de perfecte plek om lekker eten en drinken te combineren met een oude vriend. Jacob en ik kennen elkaar al zo'n vijftig jaar en ik herinner me dat we elkaar al een paar keer in hetzelfde restaurant hadden ontmoet. Het was dus een uitstekende keuze voor een reünie. Ik moet toegeven dat ik behoorlijk verrast was toen Jacob me na zoveel jaar belde en me uitnodigde voor een heerlijk diner in zijn geboortestad. Hij vertelde me de reden niet aan de telefoon, maar zo was Jacob nu eenmaal, altijd een beetje mysterieus. Ik wist dat hij bij het Duitse militaire archief in Freiburg werkte, omdat hij me een paar keer had geholpen met informatie voor mijn historische studies over de Tweede Wereldoorlog, maar dat was het dan ook wel zo'n beetje. We werden vrienden. Hij was ongeveer even oud als ik, misschien iets jonger. Als ik hem naar zijn familie vroeg, stuurde hij het gesprek altijd een andere kant op. Maar uit zijn hints maakte ik op dat hij alleen woonde en geen broers of zussen had. Ik respecteerde zijn privacy en bracht het onderwerp nooit meer ter sprake. Misschien zou hij het me zelf wel vertellen als de tijd rijp was. Ik geef toe dat ik best nieuwsgierig was naar wat er aan de hand was, want Jacobs stem klonk bezorgd en hij had zelfs een kamer voor me vooruitbetaald in een hotel vlakbij de *Ratskeller*.

Ik was in een mum van tijd met het vliegtuig in München. Natuurlijk nam ik een taxi en was snel het hotel uit. Ik checkte in en omdat het nog wel even zou duren voordat ik Jacob zou ontmoeten, besloot ik eerst een stukje te gaan wandelen. Ik wilde eindelijk na zo'n lange tijd weer eens de sfeer van deze Beierse stad opsnuiven. Ik nam een tasje met een fles Becherovka mee – een verplicht cadeau voor Jacob, want ik wist dat hij de likeur erg lekker vond – en slenterde rustig door de straten. Aangekomen op de Marienplatz, waar de *Ratskeller* zich bevindt, realiseerde ik me dat ik ruim twintig minuten te vroeg was, maar dat maakte niet uit. Dus wachtte ik beneden op Jacob en trakteerde mezelf op een van Münchens beroemde Hefeweizen-bieren, die ik ook erg lekker vond. Ik bleef even staan voor het restaurant en glimlachte in

mezelf. Dezelfde decoratieve metalen lantaarn hing zoals altijd boven de ingang. Er was hier niets veranderd sinds mijn laatste bezoek. Ik daalde de oude stenen trap af, keek rond en was blij dat er niets veranderd was sinds mijn laatste bezoek jaren geleden. Ik was hier toen ook met Jacob geweest. De hoge mahoniehouten plafonds, de glas-in-loodramen en de prachtige houten stoelen en tafels waren nog steeds hetzelfde. Maar ik merkte dat ook dit beroemde restaurant de gevolgen van corona had ondervonden. Ik herinnerde me dat we de vorige keer twee dagen van tevoren moesten reserveren en dat het restaurant vol zat. Nu waren er misschien drie of vier tafels bezet, meer niet. Ik ging zitten, bestelde een glas bier en wachtte.

Jacob arriveerde zoals altijd op tijd. Een typische Duitser... Ik herkende hem meteen toen hij de trap afkwam; hij was onmiskenbaar. Hij was lang, krachtig gebouwd voor zijn leeftijd, met een breed gezicht en donkerbruine ogen die bijna altijd glimlachten. Ik hoefde niet eens op te staan; Jacob zag me meteen. Hij glimlachte breed, omhelsde me en ging tegenover me zitten aan de elegante houten tafel.

"Maar je wordt nooit ouder, mijn vriend...", zei Jacob tegen mij met zijn diepe stem en zijn typische ondeugende glimlach.

"Ach kom op, man, ik moet toch af en toe in de spiegel kijken," antwoordde ik. Maar ik glimlachte ook. Ik was blij hem weer te zien.

"Hoe was de vlucht? Was alles in orde?"

Ik knikte. Jacob wachtte niet eens op een antwoord, maar wenkte de ober en bestelde een biertje. Toen boog hij zich over de tafel naar me toe, keek even om zich heen en begon te praten.

Bent u nog steeds geïnteresseerd in deze historische documenten over de Duitse aanwezigheid in Tsjecho-Slowakije tijdens de oorlog?

"Ja, natuurlijk. Je weet dat het al jaren mijn hobby is en ook een bron van inkomsten," antwoordde ik enigszins verward. Jacob wist dat dondersgoed, dus waarom vroeg hij het?

"En je publiceert er nog steeds artikelen en boeken over, toch?" vervolgde hij met nog meer vragen.

"Ja, tijdens al die coronagekte was en is het nog steeds mijn enige enigszins zekere inkomen," antwoordde ik enigszins aarzelend. Hij moet hebben gemerkt dat zijn vragen me vreemd begonnen te lijken, want hij glimlachte en wuifde ze weg, alsof hij wilde zeggen: "Wees niet bang."

"Dus, wat is er mis, Jacob?" Ik besloot het hem rechtstreeks te vragen.

We vielen even stil toen een ober binnenkwam met een enorm glas Beiers bier. We wachtten tot hij weg was, dronken een biertje en toen begon Jakob.

"Ik weet dat je de laatste tijd financiële problemen hebt," zei hij zachtjes, en zijn uitdrukking veranderde abrupt. Dat bracht me volledig van mijn stuk. Hoe kon hij dat weten?

Jacob keek me recht in de ogen en vervolgde: "Ik heb een klusje voor je."

Ik vroeg niet hoe hij wist dat ik blut was en de laatste tijd van persoonlijke leningen leefde. De waarheid was dat ik mijn vaste baan al lang voor deze verdomde pandemiegekte kwijt was en al bijna de hele afgelopen twee jaar financieel in de problemen zat. Maar ik zei niets; ik wachtte gewoon af wat er zou gebeuren.

Jacob dronk zijn biertje leeg, veegde het schuim van zijn mond, boog zich naar me toe en liep verder.

"De baan die ik je aanbied, lost je financiële problemen op. Ik betaal je vijfduizend euro per maand, plus alle bijbehorende kosten."

Ik slikte.

Vijfduizend euro plus alle kosten inbegrepen? Dat klonk me gewoonweg ongeloofwaardig in de oren, zeker in mijn huidige situatie.

"En wat moet ik dan doen, vriend? Iemand vermoorden?" probeerde ik te grappen, maar Jakob negeerde me en ging verder.

"Nee. Je gaat gewoon door met wat je leuk vindt en waar je goed in bent. Je zoekt oorlogsdocumenten, getuigen, verzamelt informatie en creëert een compleet beeld. Je reist, rapporteert je bevindingen aan mij en – het allerbelangrijkste – je houdt je mond." Jacob keek me recht in de ogen. "En natuurlijk moet je 24 uur per dag voor ons beschikbaar zijn."

Ik had Jacob nog nooit op zo'n toon tegen me horen praten. Mijn innerlijke *trots* wilde schreeuwen, hem naar de hel sturen voor de manier waarop hij tegen me sprak. Maar toen herinnerde ik me dat ik twee maanden huur verschuldigd was en ook mijn telefoon- en elektriciteitsrekening moest betalen. Mijn rekening bij Komerční banka was amper genoeg. Ik was blut, werkloos en had schulden. Dus haalde ik diep adem en liet mijn trots in mijn maag zakken en vervolgens in mijn buik, waar hij volledig verdween. Die vijfduizend euro zou immers veel voor me hebben betekend voordat ik zo snel het land moest verlaten. Ik was nooit rijk geweest, had nooit onroerend goed bezeten en, eerlijk gezegd, was ik nooit echt goed met geld geweest. En zo is het altijd met me afgelopen. Ik herinnerde me vaag hoe ik tijdens mijn lange verblijven in verschillende landen over de hele wereld soms niet eens genoeg te eten had. Godzijdank voor het aanbod!

"Oké, ik ben het ermee eens."

Ik glimlachte terwijl ik mijn bierglas hief en een flinke slok nam. Ik had geen idee waar ik aan begon, maar het kon me op dat moment ook niet schelen. Zo'n aanbod kun je gewoon niet afslaan.

Jacob glimlachte opnieuw. Hij bestelde Beierse braadworst met typisch Duitse zuurkool en nog een biertje, en veranderde toen van onderwerp. Ik bestelde hetzelfde, ook met een biertje, en voelde een aangename tinteling in mijn rug. Ik herkende het gevoel. Het overviel me altijd als ik informatie tegenkwam die me kon helpen een historisch mysterie op te lossen.

In een schaduwrijke bierkelder in München ontvangt de auteur een voorstel dat alles zal veranderen. Een kaars fliktert tussen twee oude vrienden—de één met een missie, de ander met een keuze. Zo begint de afdaling in een wereld van geheimen, verraad en verborgen goud.

Jakob had het helemaal niet over mijn toekomstige baan. Tijdens de maaltijd praatten we in het algemeen, vooral over de economische gevolgen van de vaak zinloze pandemiemaatregelen, die al tot de sluiting van duizenden bedrijven in heel Europa hadden geleid. En de situatie in de Verenigde Staten, en vooral in Latijns-Amerika, was er niet beter op. Toen we klaar waren met eten, riep Jakob de ober en

betaalde. Toen keek hij plotseling op zijn horloge, bleef even staan alsof hij de tijd was vergeten en zei snel: "Sorry, vriend, ik moet nu vliegen. Ik heb een dringende kwestie die helaas niet kan worden uitgesteld."

Hij stond op, schudde mijn hand en haalde een envelop uit zijn jas, gaf die aan mij en zei: "Hier is uw borg."

Ik werd steeds verbaasder. Hoe had hij kunnen weten dat ik zijn aanbod zou accepteren?

"Heel erg bedankt", was het enige wat ik kon uitbrengen. Ik kon op dat moment gewoon niets anders doen.

"Nee, dank u," antwoordde hij, met de nadruk op het woord "u".

We schudden elkaar de hand, ik klopte hem op de rug en toen ik me omdraaide naar de tafel, viel mijn blik op een vreemd medaillon dat even onder Jacobs opengeknoopte overhemd vandaan piepte. Dit verbaasde me behoorlijk, want ik wist van onze vorige ontmoeting dat Jacob nooit een ring, hanger of iets dergelijks droeg. Het leek me een onregelmatig stuk steen of rots, vormloos, noch rond noch driehoekig. Hoewel het maar even duurde, wist ik zeker dat er drie kleine goudvlokken weerspiegelden op het oppervlak van de steen, of wat het ook was. Het leken wel goudklompjes. Ik herinnerde me dat we soms soortgelijke goudvlokken hadden gevonden tijdens het zoeken naar goud in de bergen. Maar misschien vergiste ik me; ik had het echt maar even gezien. Hoe dan ook, het wekte mijn nieuwsgierigheid.

"Wat is dat?" vroeg ik hem verbaasd en wees naar zijn nek.

Jacob knoopte snel zijn overhemd dicht en antwoordde zachtjes:

"Je wilt het echt niet weten," zei hij, zijn ogen zo koud en diep als een bevroren meer. "Voorlopig..." voegde hij eraan toe, terwijl hij gedag zwaaide en snel de stenen trap opklom zonder zich om te draaien.

Ik wist echt niet wat ik ermee aan moest. De ene absurde gedachte na de andere schoot door mijn hoofd. Ik had de envelop die Jacob me had gegeven nog steeds in mijn handen toen we vertrokken. Dus ging ik zitten, dronk een biertje, want mijn keel was helemaal droog, en opende de envelop langzaam. Er zaten netjes gevouwen briefjes van honderd euro in. Ik telde ze. Het waren er vijftig.

De volgende dag, voor de middag, landde ik op de luchthaven Václav Havel in Praag. Aangekomen in mijn kleine appartement kon ik me nergens op concentreren. Ik bleef ons gesprek van de vorige avond in gedachten herhalen, maar begreep het steeds minder. Mijn aanvankelijke enthousiasme en euforie verdampten snel en maakten plaats voor angst, onzekerheid en misschien zelfs een vleugje angst. Wat zou er van me worden? Wat moest ik doen? En voor wie zou ik überhaupt werken? Honderden gedachten en complottheorieën raasden door mijn hoofd, maar ik wuifde ze stelselmatig weg. Het sloeg gewoon nergens op. Jacob werkte in de Duitse militaire archieven, had toegang tot een veel breder scala aan historische documenten dan ik, en kon vrijwel alle beschikbare informatie verkrijgen via zijn officiële netwerk. Als hij iets specifiek van me nodig had, vertelde hij het me gewoon en betaalde me misschien een vast bedrag voor het werk. Maar bood hij me een maandsalaris aan? Dat betekende dat hij me langer nodig had. Maar waarom...? En waarvoor...? Hij zei dat ik op reis zou gaan. Ja, ik spreek vijf talen, maar dat was absoluut niet de reden. Ik was er absoluut zeker van dat Jacobs bedrijf tientallen gekwalificeerde mensen zoals ik in dienst had. Ik had het gevoel dat ik door een dichte mist liep, totaal geen idee wat ik kon verwachten. Maar één ding wist ik op dat moment zeker: het was geen officiële overplaatsing, want anders had Jacob me zeker een arbeidsovereenkomst gegeven.

De volgende dagen verliepen volkomen zonder incidenten. Ik wachtte op een e-mail of een telefoontje van Jacob, maar er kwam niets. Ik kon me nergens op concentreren; dit wachten maakte me gek. Soms kreeg ik rillingen en wilde ik Jacob dolgraag bellen, hem het geld teruggeven en de hele zaak beëindigen. Maar het was te laat. Eerst had ik al een deel van de 5000 euro uitgegeven, en toen, ik moet toegeven, voelde ik de adrenalinestoot, de spanning van het onbekende dat ergens op me wachtte, en ik

wilde gewoon weten wat er aan de hand was. Dus besloot ik te wachten. Ik wist dat er vroeg of laat iemand contact met me zou opnemen.

En het duurde niet lang. Precies een week later, rond negen uur 's avonds, terwijl ik thuis tv zat te kijken en mijn favoriete Chinese eten at, ging de telefoon. Toen ik Jakobs nummer op het scherm zag, verstijfde ik. Stiekem had ik al die dagen gehoopt dat er iets zou gebeuren, dat iets hem zou afleiden, dat zijn plannen zouden veranderen en dat hij mijn mysterieuze missie volledig zou vergeten. En misschien zou hij dan ook de vijfduizend euro vergeten...

Toen haalde ik diep adem en schoot er een gedachte door mijn hoofd – en daar was hij! Tegelijkertijd voelde ik een immense opluchting. Eindelijk was het eindeloze wachten, piekeren en gissen voorbij. Diep vanbinnen was ik eindelijk gelukkig. Jacob liet me direct, maar beleefd en vriendelijk, weten dat ik zowel het vliegticket als de hotelreservering per e-mail zou ontvangen. Beide waren natuurlijk al betaald. Ik kreeg te horen dat iemand me de ochtend na mijn aankomst bij het hotel zou ophalen en de volgende stappen zou uitleggen. Toen Jacob klaar was, kon ik nog maar één vraag stellen, die op dat moment volkomen logisch was: "En waar vlieg ik naartoe?"

"Naar Londen".

De taxichauffeur remde abrupt om een onoplettende chauffeur te ontwijken die zonder op te letten van rijstrook was gewisseld, en het volgende moment was ik weer terug in het heden. Door het raam zag ik dat we eindelijk mijn favoriete wijk, Bayswater, naderden, midden in het stadsverkeer. Ik keek op mijn horloge; de rit vanaf het vliegveld had bijna een uur geduurd, maar het was honderd keer beter dan met de metro.

Het was al donker toen de taxi stopte voor het kleine familiehotel met drie verdiepingen. Natuurlijk stond mijn naam in het systeem van de receptie, ze vertelden me wanneer het ontbijt geserveerd werd, en de vriendelijke jonge receptioniste gaf me eindelijk de kamersleutels. Ik bedankte haar, pakte mijn kleine koffer en beklom langzaam de trap naar de tweede verdieping. Ik haat liften.

Ik kon eindelijk een beetje ontspannen. Ik vond het hotel prettig. Het was relatief klein, blijkbaar een familiebedrijf. De kamers waren niet bijzonder groot, maar het was een erg rustige plek met vriendelijk personeel. Het ontbijt was inbegrepen en het metrostation was vlakbij. Ik pakte mijn koffers uit en kreeg plotseling honger. De eerste regendruppels tikten tegen het raam, maar dat kon me niet schelen. Ik kende een paar kleine restaurants in de buurt en was Bayswater al aardig bekend van mijn eerdere reizen naar Londen. Ik leende een paraplu van de portier in de lobby en stapte de regenachtige Londense avondstraat in.

II. Het geheim van de hemelse broederschap

Ik werd vroeg wakker; het was nog donker buiten. Natuurlijk had ik niet goed geslapen. Ik stond op, rekte me uit en deed een paar oefeningen die ik had geleerd: squats, lunges en heupcirkels. Het was mijn dagelijkse ochtendroutine, die ik al jaren automatisch deed. Niet dat ik er rimpels van op mijn buik kreeg, maar het voelde gewoon goed. Het ontbijt werd om zeven uur geserveerd, dus nam ik een ontspannen douche, trok een spijkerbroek, mijn favoriete shirt en een leren jas aan. Langzaam liep ik naar beneden, naar de begane grond, waar de eetkamer was. Tot mijn verbazing zaten er al drie mensen: een ouder echtpaar en een man van middelbare leeftijd. "Misschien is hij het wel...", flitste de gedachte door mijn hoofd. Ik wuifde het snel weg als absurd, maar kon het niet laten om af en toe stiekem naar hem te kijken. Het ontbijt was vrij simpel en basic, maar het had alles wat ik nodig had: goede, sterke koffie, sinaasappelsap, toast met jam, bonen, worstjes en eieren op verschillende manieren bereid. Ik ging aan een tafel in de hoek zitten, zodat ik iedereen in de kamer kon zien, en begon rustig te eten. De mysterieuze man leek me te negeren; hij was verdiept in de ochtendkrant en waarschijnlijk gehaast. Ik merkte dat hij zijn koffie nog niet eens op had of hij was al weggelopen. Toen ik klaar was, ging ik terug naar de kamer, ging op bed liggen, deed mijn ogen dicht en wachtte.

Het was rond half tien toen de telefoon van het hotel ging. Ik liet hem expres even overgaan om mijn ongeduld niet te laten blijken, en toen nam ik op. Ja, hij was het. Een diepe mannenstem vroeg me beleefd om naar de receptie te komen. Mijn documenten zaten in mijn jaszak; meer had ik op dat moment niet nodig. Ik keek even de kamer in, deed de deur op slot en ging naar beneden. In de lobby stond een bescheiden man van in de veertig, gekleed in een canvas broek, een tweed jasje en een regenjas. Heel anders dan de "Man in Black" die ik me de afgelopen week in mijn nachtelijke fantasieën had voorgesteld.

"Hallo, mijn naam is Wolf," zei ik tegen hem en bood hem mijn hand aan.

"Ik weet het," glimlachte de vreemdeling. We schudden elkaar de hand, maar hij stelde zich niet voor.

"Kom op," zei hij zonder aarzeling, draaide zich om en liep langzaam naar de ingang van het hotel. En natuurlijk volgde ik hem. Een zwarte stadstaxi stond al te wachten op de stoep voor het hotel. We stapten in en de chauffeur reed zonder een woord te zeggen weg. Hij wist duidelijk waar hij heen ging. Ik voelde een golf van opwindning. Het was net een Bondfilm, maar dan echt, en ik was de ster. Ik wilde gewoon weten waar het allemaal over ging. De man bleef stil en ik vroeg niets. Ik ging ervan uit dat ik alles te weten zou komen als we eenmaal aankwamen. Ik keek uit het raam. Rechts van me strekte zich een uitgestrekt park uit, Kensington Gardens, waar ik mensen zag wandelen, joggen of gewoon op bankjes zitten te midden van het weelderige groen. Zware grijze wolken hingen nog steeds aan de hemel, maar de zon brak al door. We reden langs Marble Arch en voegden ons bij het verkeer op de beroemde Oxford Street. Het verkeer was hier merkbaar drukker. Ik was behoorlijk verbaasd dat de coronapandemie, tenminste hier in Londen, het enthousiasme voor winkelen niet bij veel mensen had getemperd, afgaande op de drukte voor de grote warenhuizen. We sloegen rechtsaf Tottenham Court Road in, richting de Theems. Ik kende dit deel van Londen redelijk goed en dacht dat we naar Piccadilly Circus gingen. Maar nee hoor, toen we aankwamen in Soho, Londens beroemde Chinatown, sloeg de taxi rechtsaf en stopte na een tijdje voor een laag gebouw. Het neonreclamebord kondigde het restaurant *Baoziln aan* – met Chinese specialiteiten. We stapten uit op de stoep en tot mijn verbazing zag ik dat mijn onbekende gids, ondanks dat hij de taxichauffeur niet had betaald, meteen was weggereden.

We gingen het restaurant binnen. De man liep voor me uit en leidde ons naar een hoektafelje aan het einde. Hij ging eerst zitten, met zijn gezicht naar de ingang. Toen gebaarde hij dat ik ook moest gaan zitten. Ik was enigszins verbaasd dat mijn mysterieuze gezelschap juist dit Chinese restaurant had uitgekozen en niet een van de tientallen soortgelijke restaurants in Soho waar we net langs waren gekomen. Maar hij moest er een reden voor hebben gehad. Ik zou het zo ontdekken.

"Ik hoop dat je Sichuan-eten niet erg vindt?" vroeg hij met een diepe stem. Eindelijk sprak hij! Ik ben geen taalvirtuoos, maar ik wist meteen dat hij geen Engelsman was. Maar hij was ook geen Rus; hij had niet het typische accent. Dus waar kwam hij vandaan? Ik liet de vraag rusten, want eerlijk gezegd kon het me niets schelen. Wat ik toen niet besepte, was dat deze man binnenkort mijn leven zou redden.

"Integendeel, meneer," antwoordde ik beleefd, "ik houd echt van de Chinese keuken."

En ik heb niet gelogen.

Ik keek om me heen. Er was niemand in het restaurant; we waren alleen. Toen zag ik dat de man naar mij keek.

"Daarom heb ik je zo vroeg opgehaald," zei hij glimlachend. Ik fronste. Dat was precies wat ik op dat moment dacht.

Even later kwam er een Chinese ober naar onze tafel. Hij was klein en zijn leeftijd was moeilijk te schatten, maar hij overhandigde ons beleefd een uitgebreide menukaart, boog en vertrok.

"Kies uw maaltijd, meneer Wolf," zei mijn gids, terwijl hij zijn menu opzij legde.

"Ga je niet met ons mee?" vroeg ik verbaasd.

"Ja natuurlijk, ik weet precies wat ik ga bestellen."

Ik besepte dat dit niet de eerste keer was.

"Hoe mag ik u aanspreken, meneer?" vroeg ik, ogenschijnlijk ongeïnteresseerd, zonder op te kijken van de uitgebreide menukaart. Ik was er bijna zeker van dat als hij me überhaupt bij mijn naam zou aanspreken, het niet zijn echte naam zou zijn. Maar ik had een soort connectie met hem nodig, wat zijn naam ook was. Ik kon niet eeuwig wachten tot hij me ergens ophaalde.

Hij begreep het en antwoordde zonder aarzeling.

"Noem me maar José."

José... dat was een typische naam voor Spanje of Latijns-Amerika, dacht ik. Maar op dat moment was dat zeker niet belangrijk.

Uiteindelijk nam ik mijn besluit. José riep de ober en bestelde voor ons beiden. Toen richtte hij zich op, vouwde zijn handen voor zijn borst en keek even naar de tafel. Toen hief hij zijn hoofd op, keek me recht in de ogen en begon.

"Als ik u goed begrijp, bent u zeer bekend met de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog en in het bijzonder met bepaalde activiteiten van soldaten van het Derde Rijk op het grondgebied van het voormalige Tsjecho-Slowakije tijdens de oorlog, klopt dat?"

Ik knikte alleen maar, en hij vervolgde:

"Zoals onze gemeenschappelijke vriend Jacob me vertelde, beschik je over bepaalde documenten en informatie die ons naar een locatie zouden kunnen leiden waar verschillende militaire kratten met interessante inhoud verborgen zouden zijn." Hij zweeg even en keek me aan. Hij wachtte duidelijk op mijn toestemming.

"Ja, dat klopt, José, maar..." antwoordde ik langzaam, want zijn directe vraag had me behoorlijk verrast. Veel mensen wisten dat ik op zoek was naar een enorme nazischat. Het bestond uit enkele honderden militaire kratten die in een gepantserde trein naar ons gebied waren gebracht en in de nacht van 3 op 4 mei 1945 waren uitgeladen op een klein stationnetje nabij Benešov. De afgelopen jaren waren er zelfs verschillende artikelen in kranten en tijdschriften over mijn zoektocht verschenen, en Jacob wist er zeker van. Dus waarom deze vraag?

"Maar die kratten met het gestolen goud en de andere documenten zullen wel heel lastig eruit te krijgen zijn, want..." Ik wilde het probleem uitleggen voordat er misverstanden zouden ontstaan, maar José (ik besloot hem José te noemen, hoewel ik er zeker van was dat dat niet zijn echte naam was) onderbrak me meteen.

"Wij zijn niet geïnteresseerd in goud." Ik moest toegeven dat het gesproken Engels volkomen vloeiend was voor iemand wiens moedertaal duidelijk niet Engels was.

En hij keek me weer in de ogen, ditmaal met een heel serieuze blik.

"U bent dus zeker geïnteresseerd in die paar dozen met het geheime Duitse archief," zei ik, om hem te laten zien dat ik er ook daadwerkelijk van op de hoogte was.

"Maar er is nog iets, meneer Wolf."

Ik was even sprakeloos. Toen slikte ik en ging verder.

"Oké. Maar in dit geval moet je de plannen volgen voor de technologische uitvindingen van de nazi's, zoals de oplaadbare batterij."

Een alleen door zonlicht of een laserstraal, een vernietigingswapen dat een hoogte van wel tien kilometer bereikt, of misschien een automotor die op water loopt in plaats van op benzine..."

Ik wilde indruk op hem maken en wist zeker dat het me zou lukken.

Maar ik had het mis.

"Niet helemaal, meneer Wolf, we zijn alleen geïnteresseerd in één doos," antwoordde José zachtjes. "En we kennen het nummer van die doos."

Ik bleef even stilstaan en wachtte af wat er verder zou gebeuren.

"Deze doos bevat bepaalde documenten die toebehoorden aan de Führer en die zijn nakomelingen dringend nodig hebben."

Ik kon mijn verbazing niet verbergen.

"Bedoelt u Adolf Hitler?" vroeg ik ongelovig. "Maar hij stierf in zijn bunker in Berlijn, in de laatste dagen van de oorlog in april." Ik nam een slok water uit het glas op tafel en voegde eraan toe: "Dat is algemeen bekend en bevestigd."

José boog zich lichtjes voorover, legde zijn handpalmen op tafel voor zich, keek mij aan en zei met een heel zachte, maar toch dringende stem:

"Nee, *meneer* Wolf. De Führer is niet in Berlijn gestorven. En zeker niet in 1945." Ah, dus ik had toch gelijk, en *meneer* José komt misschien uit Spanje, maar als Latijns-Amerikaan voelde ik een veel sterkere band met hem.

Het was een gezamenlijke overeenkomst tussen de Amerikanen en de Russen. Stalin wist dat heel goed, en Roosevelt ook. Beide partijen kregen veel meer dan ze hadden verwacht. Geloof u echt dat de Russen Werner von Braun en zijn hele team van topwetenschappers ooit de Verenigde Staten zouden hebben binnengelaten zonder iets terug te krijgen? Natuurlijk niet. De Amerikanen noemden het ' *Operatie Paperclip* ' om het te verhullen als een geheime operatie, maar de waarheid ligt ergens anders. De atombommen op Hiroshima en Nagasaki waren niet Amerikaans, maar Duits. De Verenigde Staten waren er toen nog lang niet klaar voor om ze te gebruiken. Maar kameraad Stalin kreeg ook zijn deel. Meer kernwetenschappers werden aan de Russen uitgeleverd, evenals enkele hooggeplaatste nazi's.

Ik luisterde vol verbazing en wist op dat moment niet zeker of mijn mond ook een beetje openstond.

En José vervolgde.

"U bent historicus, meneer Wolf, dus u moet weten dat Hitler voor het laatst levend gezien is op 20 april. Daarna zou hij zich enkele dagen in zijn kamers hebben opgesloten... En toen hij weer tevoorschijn kwam, vermoordde hij simpelweg zijn maîtresse Eva Braun en vergiftigde zichzelf, maar daarvoor gaf hij zijn chauffeur Kempke opdracht hun lichamen te verbranden."

José schudde alleen maar zijn hoofd en voegde er met een sarcastische glimlach aan toe: "Onzin. Volstrekte onzin."

"Maar het verbrande lijk..." begon ik te protesteren, maar José onderbrak me opnieuw.

Zijn gecremeerde lichaam werd tot 1970 in het Russische deel van Berlijn bewaard, waarna zijn stoffelijk overschot werd weggegooid. Alleen een fragment van zijn

schedel, met ongeveer dertien tanden, bleef over en werd naar Moskou gebracht. Vreemd, toch? En toen een Canadese arts een paar jaar geleden toestemming kreeg om naar Rusland te reizen om deze schedel en deze tanden te onderzoeken, verklaarde hij in zijn eerste rapport duidelijk dat deze fragmenten toebehoorden aan een vrouw van ongeveer 40 jaar oud..."

Ik was sprakeloos en luisterde in verbijsterde stilte. Natuurlijk had ik *de laatste afleveringen van de History Channel-documentaire over de zoektocht naar Adolf Hitler met grote belangstelling gevolgd*. De hoofdpersonen van de serie, Gerrard Williams, Tim Kennedy en verschillende voormalige CIA-agenten, traceerden Hitlers vermeende ontsnappingsroute via Europa naar Argentinië en vervolgens naar andere Latijns-Amerikaanse landen – allemaal gebaseerd op recent vrijgegeven documenten. Ze spraken zelfs met vermeende getuigen die beweerden Adolf Hitler hier en daar te hebben gezien, maar voor mij was dat geen hard bewijs. José daarentegen leek absoluut overtuigd en standvastig in zijn verklaringen.

Adolf Hitler had meerdere dubbelgangers, en een van hen, Gustav Wehler, werd door de Russen dood aangetroffen in een bunker. De echte Führer verliet Berlijn op 20 april in het geheim met zijn maîtresse Eva Braun.

"Als u zegt dat zijn nakomelingen geïnteresseerd zijn in bepaalde documenten, betekent dat dan dat hij kinderen had?"

"Jazeker. Twee dochters. Beide met Eva Braun."

"Dus, wanneer en waar stierf Adolf Hitler?"

"In Latijns-Amerika, in 1973".

Voor mij als historicus was het heel moeilijk om al deze nieuwe informatie te verwerken.

"Oké José, nu moet je me vertellen hoe ik daar pas?" vroeg ik uiteindelijk.

"Ik zal het je meteen vertellen."

III. Rituelen van vuur en de sterren

Nadat we genoten hadden van onze heerlijke Sichuanmaaltijd en een heerlijke witte wijn, bestelde José een typisch Chinees dessert. Hij streek met zijn hand over zijn kin, keek me aan en zei:

"Het is mogelijk dat deze documenten, die zo belangrijk voor ons zijn, verborgen liggen in een oude mijnschacht bij een verlaten boerderij die u ooit hebt doorzocht."

Zoals ik ontdekte, was José volledig op de hoogte van mijn jarenlange, ' *geheime* ' zoektocht naar een nazischat in de buurt van Praag. Diezelfde schat die me zoveel problemen bezorgde en me uiteindelijk dwong een leven te leiden dat ik niet had gekozen.

Er is echter ook een tweede mogelijkheid: deze kist met het archief bevond zich aan boord van een Duitse onderzeeboot die naar Argentinië voer. Deze documenten werden vervolgens in het geheim naar een andere locatie in Latijns-Amerika vervoerd. Volgens onze informatie zou deze locatie ergens in Zuid-Chili zijn.

"Oh ja," wierp ik tegen, "bedoel je de geheime Duitse nederzetting *Colonia Dignidad* ?"

Dit was de gangbare en bekende naam voor een dorp hoog in de bergen van Zuid-Chili, kort na de Tweede Wereldoorlog gesticht door ontsnapte SS'ers en enkele nazileiders. Ze woonden er met hun gezinnen, bewerkten hun akkers en weilanden, dreven handel en waren in wezen geïsoleerd. Niemand mocht het dorp verlaten, behalve een selecte groep mensen met toestemming van de lokale raad, en deze werden altijd op een specifieke missie gestuurd. Geleidelijk aan werden er Duitse scholen en een zelfbestuur opgericht, en deze Duitse enclave bleef in de loop der jaren groeien. De toegang tot de kolonie werd streng bewaakt; geen enkele buitenstaander mocht zelfs maar naar binnen kijken, laat staan binnengaan. De Chileense

autoriteiten waren zich hiervan natuurlijk bewust, maar blijkbaar bleven ze om politieke en waarschijnlijk ook economische redenen decennialang inactief. Onder publieke druk en internationale instellingen die opkwamen voor mensenrechten en met name tegen de misdaden van het nationaalsocialisme, werden ze gedwongen de nederzetting te sluiten en moesten alle inwoners vertrekken.

"Nee," schudde José zijn hoofd, " *Colonia Dignidad* bestaat al lang niet meer, maar er zijn nog steeds verschillende soortgelijke nederzettingen in dit gebied."

Ik hing aan zijn lippen en luisterde naar wat er ging gebeuren.

En dan is er nog een derde mogelijkheid: deze kist bevond zich feitelijk aan boord van een speciaal omgebouwde Duitse onderzeeër. Deze *onderzeeër* werd echter na de overgave van admiraal Dönitz op een specifieke veilige locatie tot zinken gebracht.

Hij hield even stil, boog zijn hoofd en vervolgde zijn verhaal.

"En we vermoeden dat die plek in dit geval waarschijnlijk ergens in het Caribisch gebied ligt."

Toen keek José mij recht in de ogen.

In alle drie de gevallen, ongeacht welke waar is, bent u in de ogen van velen de meest logische persoon om vanuit historisch perspectief in dit feit geïnteresseerd te zijn. Velen weten dat u al tientallen jaren onder de grond en onder water naar nazischatten zoekt. Als u hiermee doorgaat, zal niemand vermoeden wie hier werkelijk achter zit.

"Wie zit hier allemaal achter?" vroeg ik José, misschien wel te veel. "De nakomelingen van Adolf Hitler?"

José keek me weer aan, glimlachte en zei: "Ja en nee. Laten we zeggen dat ons privébedrijf in jouw belang werkt. Geloof me, dat is alles wat je nu hoeft te weten."

"Maar waarom zoekt u nu pas, 75 jaar na de oorlog, naar deze geheime documenten? Waarom bent u er niet eerder mee begonnen?", vervolgde ik.

“Het is iets ingewikkelder dan u misschien denkt, *meneer* Wolf,” antwoordde José langzaam, pauzeerde even en vervolgde: “Er speelden andere belangen mee, maar geloof het of niet, deze pandemiecatastrofe heeft de deur voor ons geopend.”

Ik begreep het niet, en José moet het gemerkt hebben. Hij legde beide handen op tafel, vouwde zijn vingers in elkaar en legde verder uit.

“De economieën van veel landen stortten in, de financiering van veel projecten kwam stil te liggen omdat de traditionele financieringsbronnen plotseling opdroogden, er kwamen reisbeperkingen en paradoxaal genoeg bood dit ons allemaal plotseling nieuwe kansen.”

José keek me recht in de ogen: “Nu of nooit, meneer Wolf. Nu hebben we eindelijk de kans om deze documenten in handen te krijgen, maar die kans zal niet lang duren, dus we moeten snel en zo efficiënt mogelijk handelen.”

Ik bleef stil en probeerde even rationeel na te denken, maar het lukte me niet. Mijn hoofd was volledig in de war. Er was iets groots aan de hand. Ik wist dat ik niet de hele waarheid had gehoord en begon me zorgen te maken dat ik tot zondebok zou worden gemaakt, iemand die zo nodig gemakkelijk gedood kon worden. Maar het was te laat om er spijt van te krijgen of zelfs maar toe te geven. Ik zat er tot mijn nek in, of ik het nu leuk vond of niet. Ik besloot dat ik er maar beter mee door kon gaan.

“Dus, waar en wanneer moet ik beginnen?” vroeg ik.

“Nou, ten eerste, je bent al begonnen,” vervolgde José glimlachend.

“U moet ons alle informatie geven die u in de loop van uw jarenlange onderzoek heeft verzameld over het ondergrondse tunnelsysteem rond uw terrein. Ik bedoel de tunnels die zijn omgebouwd door een bataljon Duitse ingenieurs uit Hradištek.”

“Bedoelt u de ingenieursschool onder leiding van kolonel Christopher Klein, die in Štěchovice gevestigd was?” vroeg ik, om er zeker van te zijn dat ik begreep waar hij het over had.

José nam een slok van zijn glas witte wijn en knikte.

"Ja, natuurlijk. Maar zoals ik heb vernomen, hebt u in uw privéarchief ook een beschrijving van de daar verborgen militaire kratten, inclusief enkele codes."

"Ja." Ik beseftte dat José waarschijnlijk alles over mijn onderzoek wist. "Het waren zware militaire kratten, en volgens een getuige met wie ik sprak, waren er twee mannen nodig om ze van de treinwagon naar de vrachtwagen te brengen."

"En wie was de getuige?"

"Hij was een man die werkte op het kleine stationnetje waar begin mei 1945 's nachts de pantser trein aankwam. Hij vertelde me dat hij gedwongen werd de gevangenen te helpen met het uitladen van kratten in de wachtende vrachtwagens."

"Hoe heette het treinstation?"

"Týnec nad Sázavou".

"Wat??"

"Týnec nad Sázavou," herhaalde ik de naam langzaam, ook al wist ik dat die nogal moeilijk uit te spreken was voor iemand die niet in Tsjechië geboren was.

"De Duitsers noemden het Teimnitz," probeerde ik aan José uit te leggen, "die naam stond ook op alle Duitse kaarten van die tijd."

"Oké. Ik begrijp het. En hoe heet die man?" begon José, terwijl hij de vragen snel achter elkaar stelde.

"Hij heet Strnad," antwoordde ik zonder aarzelen.

José knikte alleen maar.

Ik begreep nog steeds niet helemaal waarom hij me al die vragen stelde, terwijl hij waarschijnlijk alle antwoorden al wist. Misschien wilde hij er gewoon zeker van zijn dat ik niets verborgen hield. En dat begreep ik.

"Heeft uw getuige kolonel Skorzeny met eigen ogen gezien?" vervolgde José met zijn vragen.

Otto Skorzeny... Op dat moment flitsten tientallen krantenartikelen, studies en boeken over deze man door mijn hoofd. Vanwege het litteken op zijn gezicht, dat hij als jongeman had opgelopen tijdens een schermwedstrijd, kreeg hij de bijnaam "Scarface". Maar een andere bijnaam, die de geallieerden hem tijdens de oorlog gaven, was veel bekender: "De Gevaarlijkste Man van Europa". En terecht. Deze SS-kolonel, een persoonlijke vertrouweling van Adolf Hitler, voerde het bevel over de Duitse commando's *en* was verantwoordelijk voor verschillende werkelijk ongelooflijke operaties tijdens de oorlog. De bekendste daarvan was waarschijnlijk de bevrijding van de Italiaanse dictator Benito Mussolini uit de gevangenis aan de Gran Sasso. Otto Skorzeny landde op verschillende bergtoppen met omgebouwde zweefvliegtuigen en slechts een handvol mannen.

Op slechts een paar meter van de gevangenis, zonder ook maar één schot te lossen, greep hij de verbijsterde Italiaanse politieagenten letterlijk voor hun ogen en vloog ze naar Berlijn. Een werkelijk ongelooflijke prestatie! Verdere afleidingsmanoeuvres volgden diep achter de vijandelijke linies, maar Skorzeny's grootste taak werd hem kort voor het einde van de oorlog door Hitler zelf en zijn naaste vertrouweling Martin Bormann opgedragen: het verbergen van honderden tonnen gestolen goud, waardevolle spullen en geheime documenten op verschillende, meestal vooraf afgesproken locaties in Centraal-Europa. Hij was de commandant van de pantser trein die begin mei 1945 zijn reis door Europa voltooide op het kleine station van Týnec nad Sázavou. Van daaruit werden de honderden kratten per vrachtwagen naar een nabijgelegen boerderij vervoerd en in oude galerijen verstopt. Maar kolonel Klein, de commandant van de ingenieursschool in Štěchovice, had daar al voor gezorgd; kolonel Skorzeny was al onderweg. Een soortgelijke taak vervulde hij in het Boheemse Woud, niet ver van de grens met Beieren, nabij de nu verdwenen dorpen Bučina en Knížecí Pláně.

Ik werd bijna met geweld uit mijn gedachten geschud en gaf snel antwoord.

"Volgens mij is het zeer waarschijnlijk dat hij hem op het perron heeft gezien, maar ik denk ook niet dat hij hem herkend zou hebben. Het was nacht en volgens hem was het bewolkt en regende het af en toe," antwoordde ik naar waarheid.

"Maar Otto Skorzeny had toch het bevel over deze pantsertrein?"

"Ja, dat is bevestigd," antwoordde ik vastberaden. "Ik heb ook foto's van hem, staand op het vliegveld bij het dorp Nesvačily, slechts een paar weken voordat de trein daar aankwam."

José knikte, maar zei deze keer niets. Hij keek alleen maar naar de tafel en leek in gedachten verzonken.

"Ja..." Hij aarzelde even en vervolgde toen: "...We hebben documenten in de militaire archieven gevonden die bevestigen dat kolonel Skorzeny inderdaad het bevel voerde over een gepantserde trein vol waardevolle spullen en archiefstukken, die vanuit Berlijn richting Zuid-Europa vertrok. Omdat de Amerikanen hem echter de pas afsneden, moest hij zijn toevlucht nemen tot Plan B en de lading lossen op een voorbereide locatie in Midden-Bohemen, op het oefenterrein van de SS-wapens, dat destijds nog eigendom was van het Rijk. We moeten er alleen zeker van zijn dat het inderdaad dezelfde trein is als waar u naar verwijst."

27

"Jij lijkt meer te weten dan ik..." Ik probeerde hem een compliment te geven, maar ik meende het serieus.

"Nee, meneer Wolf, zo is het niet. Wij weten iets, en u weet iets, en samen moeten we de waarheid achterhalen. En zo snel mogelijk," voegde hij eraan toe.

Toen keek hij mij in de ogen en stelde nog meer vragen.

Weet u hoeveel kratten er die nacht uit de trein zijn geladen?

"Ja, ik weet het. Volgens de gegevens die ik heb gevonden, waren er precies 874 zware militaire kratten."